

Magdalena Aulina, camí dels altars

» aquesta imatge parla

El dia 9 del passat febrer, el cardenal Lluís Martínez Sistach va presidir la sessió de clausura del procés per a la causa de beatificació de Magdalena Aulina Saurina (Banyoles, 1897 - Barcelona, 1956), fundadora de l'Institut Secular d'Operàries Parroquials. L'acte va celebrar-se a la capella de la casa central de l'Institut (pg. Torras i Bages 5-7, Barcelona). El procés diocesà per a la beatificació es va iniciar l'any 2006 i ara ha estat enviat a Roma. Magdalena Aulina fou una pionera en la creació dels instituts seculars, formats per persones seglars consagrades a Déu. En la foto, d'esquerra a dreta, Mn. Joan Pujol, Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe emèrit de Girona, el cardenal Martínez Sistach, el P. Ramon Domènech, OFM, la Sra. Chiara Rostagno i el P. Josep M. Blanquet, SF, postulant de la causa.

GLOSSA

Seguirà pregant per nosaltres

La notícia de la renúncia del Sant Pare Benet XVI m'arribà per telèfon. Amb el record de fons del dia de la dedicació de l'avui basílica de la Sagrada Família, la primera impressió fou de sorpresa, pensant que havia de comprovar-ho. No calgué: una segona trucada, un correu... la notícia era certa. Em vaig aturar un moment. Una nova sorpresa d'aquest Sant Pare, que acull amb mirada serena i amable i amb actitud atenta. Una sorpresa, aquesta, motivada per una resposta humil, honrada, ponderant el desig de servir i les possibilitats de les pròpies forces. Una renúncia meditada, pregada i raonada. Exemple de fe de qui sap que l'Església i ell mateix estan en mans de Déu des de sempre i per sempre. Una resposta d'amor a l'Església i als fidels que ennobleix la seva figura.

Un gest com aquest és molt personal. Sempre, però, esdevé referent per l'itinerari que l'hi ha portat, pel context en què s'ha produït... per com el mateix Sant Pare ens l'ha explicat i raonat. Sorpren la llibertat d'esperit, la humilitat i

la coherència personal. Darrere queda, també, la tasca desenvolupada des de la dimensió intel·lectual i des de la dimensió social. Una tasca il·luminada pel seu pensament clar i rigorós.

Superada la sorpresa, la renúncia és una ocasió per pregar per Benet XVI —tot donant gràcies a Déu— i per demanar la seva llum i el seu guiatge sobre els que elegiran el nou successor de Pere. «Jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (Mt 16,17-18). Que la força de l'Esperit els il·lumini i els doni encert en la seva elecció. L'acollirem i estimarem com a enviat del Senyor per pasturar el seu ramat amb el seu mestratge. «Li pregunta: Simó, fill de Joan, m'estimes? Ell li respon: Sí, Senyor, tu saps que t'estimo. Jesús li diu: Pastura les meves ovelles» (Jn 21,16). Sabrem, també, que, des del silenci i el recolliment, Benet XVI segueix pregant per nosaltres. Fins que Déu vulgui.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Dies d'unitat eclesial i d'oració intensa

En aquests primers dies de març, a punt d'entrar al Conclave, els Cardenals de l'Església de Roma van deliberant i auscultant les necessitats espirituals i les prioritats de l'Església i de la humanitat sencera. I preguen intensament per tal de discernir quina ha de ser la persona més adequada per dur a terme la missió del Papa, de ser Pastor universal de tota l'Església, segons el voler de Déu, i no dels homes. «Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les Esglésies» (Ap 2,7) recomana l'apòstol Joan, i tots hem de saber «escoltar» l'Esperit Sant i «discernir» els actuals «signes dels temps». Els Cardenals encara més, ja que tenen una missió electiva tan transcendental. Que solemnes són les paraules que han de dir quan juren solemnement en el moment de dipositar el seu vot: «Poso per testimoni Crist el Senyor, el qual em jutjarà, que dono el meu vot a qui, en presència de Déu, crec que ha de ser elegit!»

Aquests dies són dies d'espera creient, on cal intensificar la vivència i l'amor per la unitat eclesial i sobretot perseverar en l'oració intensa pel nou Papa. La Secretaria d'Estat va advertir fa dies que experimentaríem pressions inacceptables per condicionar el vot dels Cardenals, semblar confusió i atiar el descrèdit de l'Església a través de maledicències, desinformacions i calúmnies injustes. I veuríem noves maneres de pressionar els electors del nou Papa, a través dels mitjans de comunicació mundials més que no pas dels poders o dels estats, com en temps anteriors. No ens deixem desanimar! No ens creguem les calúmnies! Treballem per la unitat de l'Església i tinguem fe en Déu que condueix la seva Església malgrat les tempestes, i que constantment la renova i la fa santa. I procurem que aquests dies siguin un temps de reflexió sincera sobre les expectatives espirituals del món i sobre la fidelitat de l'Església a Crist i a l'Evangelí.

Ens poden ser un referent la intercessió i l'esglai de la comunitat de Jerusalem, que «mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava a Déu intensament per ell» (Ac 12,5). I també l'apòstol Pau que escrivia als cristians de Roma: «Us demano per nostre Senyor Jesucrist i per l'amor de l'Esperit, que lluiteu al costat meu, pregant a Déu per mi» (Rm 15,30). Hem d'estar plenament convençuts que Déu sostindrà el nou Bisbe de Roma i Successor de l'apòstol Pere i l'acompanyarà sempre perquè sigui Roca ferma, prediqui amb tota fidelitat i puresa la fe catòlica, uneixi en la caritat tots els germans, governi amb fidelitat a Crist la barca de l'Església, i pugui sostenir la fe i el testimoni dels germans. Confiem en el que Jesucrist li va dir a Pere: «Jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teua fe. I tu, quan t'hauràs penedit, enforteix els teus germans» (Lc 22,32) i sobretot, la gran promesa del primat de Pere: «Jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (Mt 16,18). Que amb oració assídua i intensa, sobretot mentre es desenvolupa l'elecció, s'assoleixi del Déu Omnipotent l'assistència i la llum de l'Esperit Sant necessàries per als Cardenals electors, participant així eficaçment i realment en l'àrdua missió de proveir a l'Església universal del seu Pastor. Déu, en imposar-li aquest encàrrec costós, el sostindrà perquè el pugui realitzar, i li donarà també l'ajuda per exercir-lo i la força perquè no defalleixi sota el pes del ministeri (cf. Joan Pau II, *Universi Dominici gregis*, sobre l'elecció del Romà Pontífex, de 22.2.1996).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ISABEL PERA

Pelegrinatge ignasià

Els dies 22 i 23 els jesuïtes de Catalunya convoquen un nou pelegrinatge de Montserrat a Manresa, perquè els joves puguin fer el darrer tram del Camí ignasià, repetint l'experiència d'Ignasi de Loiola l'any 1522. Reviure aquest temps pot ajudar, segons l'organitzador David Guindulain (dguindulain@gmail.com/ 669 485 781), «aquells que s'enfronten a decisions importants per a la seva vida». La Isabel Pera fa tres anys que el realitza.

Què significa per a tu aquest pelegrinatge?

Trobada, pregària, pau, il·lusió, natura, alegria i aturar-me per prendre consciència del moment —inici de la primavera i de la Setmana Santa. És una experiència que intento repetir per moltes raons: la vetlla —moment de pregària personal i trobada amb Déu—, el contacte amb la natura...

En què t'enforteix espiritualment?

Un el comença d'una manera i l'acaba renovat, amb un nou impuls vital. En arribar a Montserrat regna un silenci que ajuda a trobar el silenci que també existeix dins nostre, amagat. La vetlla del divendres et connecta amb tu, amb els altres i amb Déu d'una manera molt especial. Recomano aquesta experiència perquè és un seguit de moments únics que són un autèntic regal.

Per què ajuda a afrontar decisions de la vida?

El pelegrinatge reviu les passes de sant Ignasi i també l'evolució personal que va fer al llarg del recorregut: com va saber despullar-se d'allò extern i superficial per trobar allò més autèntic en ell mateix, la seva vocació vital i allò que la vida esperava d'ell. Reviure aquest camí pot ajudar a afrontar decisions de la pròpia vida des d'un nou angle, més essencial i lúcid.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Què és peculiar de l'Evangeli de Joan. Notes per a llegir bé el quart evangeli

Hi ha Revelació de Déu quan alguna realitat que podem qualificar com a *Paraula* de Déu es fa present als homes que la poden reconèixer. Joan ho explicita conscientment:

a) Ho explicita en el Pròleg: «El Logos s'ha fet *sarx*»: carn, home.

b) Ho expliciten les frases que comencen amb «jo sóc»: jo sóc la Llum; jo sóc el Pa de Vida; Jo sóc la Porta; Jo sóc el Bon Pastor; Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida; Jo sóc la Resurrecció i la Vida; Jo sóc. Es refereixen a la relació de Déu amb nosaltres. Tenen a veure amb el doble moviment de descens i d'ascens propi de l'Encarnació i de l'Elevació del Fill de l'home.

c) Les respostes de Jesús, tant «als jueus» com a persones concretes són respostes elevades, que sembla que vinguin d'un nivell més elevat que el llenguatge dels seus interlocutors. Vol indicar que «vosaltres sou d'aquí baix, mentre que jo sóc de Dalt». Nosaltres som del món mentre que Ell és del Pare.

d) Aquí rau la font del simbolisme del quart evangeli: les coses visibles que preocupen al cec que vol la vista dels ulls de la cara, o a la samaritana que vol l'aigua del pou, o al paralític que vol moure's amb agilitat, són símbol de les coses invisibles que apareixen com a dons gratuïts de Déu. L'home mateix és símbol i imatge de Déu. Hi ha una mediació important: Crist, ja que «qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare».

Dr. Josep M. Rovira Beloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

«Para no sentirse nunca humillado»

Albert Schweitzer, filòsofo, teòlego, médico, fundador del Hospital Misión de Lamborene (Gabón) y premio Nobel de la Paz, afirmaba:

—«¡Librenos Dios! ¡Qué peligro! El hombre reina sobre la naturaleza antes de haber aprendido a reinar sobre sí mismo»: el amor propio.

Desde antiguo se ha *preparado* a los elefantes para que, en plena batalla, sepan *aguantar el dolor* que les producen las flechas y las lanzas venidas del enemigo clavadas en sus carnes...

Así nosotros deberíamos aprender a soportar y aguantar las palabras, las injurias, los hechos que *hieren* nuestra sensibilidad —el amor propio— siguiendo el ejemplo de Jesús escarnecido, humillado, crucificado.

No hay otro camino: «Por la cruz a la luz». ¡Aunque nos duela! Después obtendremos el contento interior y más unión con Jesús.

No tengamos complejo de víctima. Por el contrario: —«Seamos fuertes espiritualmente. Nadie podrá herirnos.»

—«Seamos nobles interiormente. Nada ni nadie podrá ofendernos.»

—«Seamos valientes —humildes. Entonces hará falta una gran cruz para crucificarnos. No obstante, sabremos sonreír y perdonar.»

El P. Saint-Mars enseña: «Solamente el humilde, el que intenta imitar y seguir a Jesús sufriente, es quien «no se siente nunca humillado»».

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Nodrir la fe

La vida cristiana, viscuda plenament, viscuda amb aquella fidelitat a Déu que vam prometre en rebre el baptisme, sovint esdevé un noble combat per guardar intacta la puresa de la fe. Això, que és veritat, ens pot fer pensar que la fe és una realitat espiritual que es manté sense canvis, sempre igual, tal com fou rebuda.

Però hi ha un altre aspecte, amb relació a la fe, que no podem negligir: hem de fer el possible per fer rendir la nostra fe, per fer-la créixer. Perquè com més ferma tingui la nostra fe, amb més intensa fidelitat es reflectirà en nosaltres que Crist és la nostra vida, que nosaltres no vivim sinó de Crist mateix.

Per aconseguir això, tenim dues maneres de fer. Una és demanar-ho a nostre Senyor, perquè ell augmenti la nostra fe. Amb una pregària molt senzilla i clara, curta i rasa, gairebé com un crit ofegat que només pugui escoltar qui l'ha d'escoltar, els apòstols demanen: «Senyor, augmenteu la nostra fe» (*Lc 17,5*).

I Jesús no els diu que no els augmentarà la fe. Però tampoc els diu que sí. Els compara la fe amb un petit gra de mostassa (*Lc 17,6*). En un altre moment ja els havia comparat el Regne de Déu amb un gra de mostassa, un gra molt petit, però que un cop plantat i ben regat arriba a créixer qui-sap-lo (cf. *Mt 13,31-34*).

És com si els digués (segona manera de fer): «Jo us ajudaré, sí, us donaré la fe, però vosaltres planteu-la i regueu-la perquè creixi. Planteu-la, fent que les seves arrels s'abeurin en el riu de la gràcia, en el riu de la gràcia dels sagraments» (cf. *Sl 1,3*).

Així, la fe ens portarà a penetrar fins al cor dels sagraments; i la vida sacramental farà que augmenti i s'enforteixi la nostra fe. Aleshores, la nostra vida i la nostra fe creixeran agermanades.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

10. ✠ Diumenge IV de Quaresma [(lit. hores: 4a setm.): ■ Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32; o bé (del cicle A): 1Sa 16,1b. 6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Simplicí, papa (468-483).

11. Dilluns [■ Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54. (Qualsevol fèria d'aquesta setmana es poden fer les lectures següents: Mi 7,7-9 / Sl 26 / Jn 9,1-41)]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859).

12. Dimarts [■ Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295).

13. Dimecres [■ Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova.

14. Dijous [■ Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. Divendres [■ Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica.

16. Dissabte [■ Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999).

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte». Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R. Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exalceu plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, / i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca". Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors". I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correu a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras". El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?". El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▶ Lectura del libro de Josué (Jo 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: «Hoy os he despojado del oprobio de Egipto.» Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. El día siguiente a la Pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ázimos y espigas fritas. Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved que bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R. Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

El retorn del fill pròdig. Pintura de Murillo, National Gallery (Washington)

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una criatura nueva. Lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el ministerio de la reconciliación. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado la palabra de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por nuestro medio. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado Dios lo hizo expiación por nuestro pecado, para que nosotros, unidos a él, recibamos la justificación de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna." El Padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarrobas que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros."»

Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo." Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponede un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado." Y empezaron el banquete.

Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos le preguntó qué pasaba. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud." Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado." El padre le dijo: "Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado."»

COMENTARI

Pare, he pecat contra tu

Tot el capítol 15è de l'evangeli de Lluc està centrat en la misericòrdia de Déu envers els pecadors, i ho fa amb tres paràboles: l'ovella perduda, la moneda perduda i el fill perdut. En la lectura evangèlica d'aquest diumenge només apareix la introducció al capítol i la darrera de les paràboles.

La introducció ens presenta Jesús envoltat, d'una banda, de cobradors d'impostos i d'altres pecadors i, de l'altra, de fariseus i de mestres de la Llei. Els primers s'acosten a Jesús per escoltar-lo, els segons per criticar la seva conducta d'acostament als pecadors.

Jesús els proposa una paràbola on apareixen tres personatges, un pare i els seus dos fills, que represen-

ten, cadascun d'ells, una personalitat real: els pecadors, els mestres de la Llei, i Jesús mateix.

Els dos fills són dolents, cadascú a la seva manera. El fill petit, perquè s'aparta del pare i malgasta una bona part del patrimoni familiar, amb una clara actitud d'irresponsabilitat. El fill gran perquè, tot i mantenint-se prop del pare, menysprea el seu germà petit i no vol compartir ni festa ni sostre amb ell. Tots dos tenen el cor malaltís. Una diferència cabdal, però, els diferencia. Mentre que el fill petit és capaç, mogut per l'estómac buit, d'adonar-se de la situació que viu, el gran és incapaç de fer-ho per la seva autosuficiència.

El pare és el personatge central. Primer de tot transigeix amb les reclamacions del petit i el deixa fer,

però després, quan veu que retorna, es commou, surt a trobar-lo i el refà en la dignitat de fill i hereu. Però també ha de sortir a trobar el germà gran que no vol entrar a casa i el mou a reflexionar.

La misericòrdia del pare de la paràbola trenca els esquemes de l'obrar humà; difícilment nosaltres faríem com ell fa. Per això és imatge de Déu, Pare misericordiós, disposat a sortir a trobar tothom, perquè tots som pecadors i necessitats del perdó gratuït de Déu. És una invitació a celebrar el sagrament de la Reconciliació i a posar la nostra vida de pecadors en mans del nostre Pare del cel, ric en perdó.

42 alumnes en el curs DECA

42 alumnes s'han matriculat en el curs DECA 2013. Per sisè any consecutiu s'està duent a terme el curs DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica) a la Universitat d'Andorra, organitzat per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell. El títol DECA capacita el mestre-professor per a impartir l'assignatura de Religió Catòlica en els diferents nivells educatius de maternal/infantil i primària.

La metodologia combina l'ensenyament presencial amb el suport de la plataforma on-line, assegurant el treball personal, l'activitat dels alumnes, l'aprenentatge cooperatiu i el control del procés per part del professor-tutor amb el seguiment del treball de final de cada semestre, desenvolupant 12 crèdits Bolonya (300 hores).

Formació dels seminaristes en la dimensió afectiva

Els dies 16 i 17 de febrer va tenir lloc al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya el curs «Lo efectivo es lo afectivo», organitzat pel Seminari Major Interdiocesà, el Seminari Conciliar de Barcelona i el Seminari de Terrassa.

El curs fou impartit pel matrimoni Fernando del Castillo i Nieves Tomillo, fundadors de la «Fundación Solidaridad Humana» de Madrid, que s'inspiren en l'obra antropològica del mercedari Alfonso López Quintás. En el curs hi van participar divuit seminaristes de tots tres seminaris, acompanyats pel rector i el vicerector del SMI, Mn. Norbert Miracle i Mn. Jaume Casamitjana. Des d'una antropologia cristiana, personalista i sistèmica, s'han abordat qüestions com l'afectivitat, la sexualitat i la comunicació.

Consell Diocesà de Càritas

Dissabte dia 16 de febrer va tenir lloc al Centre Sant Domènec de Balaguer la 35a sessió del Consell Diocesà de Càritas d'Urgell, que han presidit el Delegat Episcopal Mn. Jaume Mayoral i el Director de Càritas Diocesana Sr. Josep Casanova. A la reunió van assistir la pràctica totalitat dels membres del Consell, format per la junta directiva de Càritas Diocesana, els presidents i directors de les Càritas parroquials constituïdes i dos representants de les gestores socials.

Durant la reunió el Director va fer una explicació detallada de tota l'activitat duta a terme durant l'exercici 2012, destacant l'increment tant de persones ateses, que han sobrepasat les 2.100, com de recursos econòmics destinats a les ajudes, que gairebé es van multiplicar per tres, amb un total d'ajudes atorgades per més de 144.000 euros.

Durant les explicacions les diferents Càritas van aportar els seus comentaris, valoracions i suggeriments per tal d'augmentar en coordinació i eficàcia la nostra feina.

En acabar l'avaluació de l'any, la cap de programes Marta Fortuny va presentar l'informe social de la nostra realitat al Bisbat, segons la constatació de la feina feta per Càritas.

Distinció del Sant Pare a Mn. Nemesi Marqués i al Joan Massa pels treballs a l'Església

A petició de l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, el Sant Pare Benet XVI ha concedit al M.I. Mn. Nemesi Marqués, exRepresentant personal del Copríncep Episcopal i actual Vicari judicial del Bisbat, i al Sr. Joan Massa, exSecretari general dels Serveis del Copríncep Episcopal, l'alta distinció pontifícia de la Creu Pro Ecclesia et Pontifice.

Aquesta condecoració, instituïda pel Papa Lleó XIII en 1888, suposa un gran reconeixement a la tasca de sacerdots i laics a favor de l'Església Catòlica i els ha estat concedida en agraïment i reconeixement pel seu treball i per la seva alta responsabilitat en les tasques que han desenvolupat al servei del Copríncep Episcopal i amb repercussió sempre positiva per a la comunitat eclesial catòlica de tot el Principat d'Andorra i del Bisbat d'Urgell.

Mons. Vives ha assenyalat en referència a la distinció que han rebut el Dr. Marqués i el Sr. Massa que la Santa Seu vol palesar el valor que té dedicar llargs anys de la pròpia vida al servei de l'Església i del seu testimoniatge de fe i amor enmig del món. La cerimònia solemne de la imposició de les distincions és dissabte dia 2 de març, al Palau Episcopal.

Exercicis espirituals de Preveres a Balaguer

Dels dies 25 de febrer a l'1 de març van tenir lloc al Santuari del Sant Crist de Balaguer els Exercicis espirituals oberts dels preveres d'Urgell.

Enguany han estat 34 preveres i un diaca, amb la participació d'alguns preveres de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Lleida.

Els va predicar Mons. José Sánchez, bisbe emèrit de Sigüenza-Guadalajara, i al començament i a la clausura hi participà l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives.

Van ser dies de silenci, oració intensa i recerca de la voluntat de Déu a la llum de la Paraula revelada i de la lectura creient dels actuals signes del temps. Tots els fidels han d'acompanyar amb la intercessió els sacerdots en el seu camí de pregària i de conversió.

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguiu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apunteu amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfogueu la imatge no es projectin ombres. També cal que mantingueu el paper fix. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA

Nova Evangelització a la reunió anual de Delegats de Comunicació de la CEE

La transmissió de la fe en el marc de les noves tecnologies és un repte i una oportunitat. Sota aquest paràmetre es van trobar els Delegats de Mitjans de comunicació social de les Diòcesis espanyoles entre els dies 18 al 20 de febrer a Madrid, convocats per la Comissió Episcopal de Comunicació Social. Mons. Claudio M. Celli, president del Pontifici Consell de les Comunicacions Socials del Vaticà, va assenyalar dilluns a la conferència d'obertura, que hi ha un canvi profund en el Magisteri Pontifici, en el sentit que les noves tecnologies creen un ambient en el qual nosaltres vivim, i no només són un instrument.

Estem veient un canvi de paradigma en la comunicació, i també en la comunicació de l'Església: «estem dialogant amb el món i hem de tenir un discurs antropològic capaç de dialogar amb el jove» que és el qui domina les noves tecnologies i qui

obre les portes a una nova manera de fer. Amb tot, va puntualitzar Mons. Celli, «no és veritat que qui està a internet està xuclat per l'instrument; també s'usa el contacte personal». El que sí que s'està perdent és l'ús dels mitjans d'informació sobre impressió.

Mons. Celli fa la seva exposició davant dels delegats de mitjans i els bisbes presents a la conferència inaugural de l'Assemblea

La presentació de l'Assemblea de Delegats va anar el dilluns a càrrec de Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social. Els delegats van poder escoltar les ponències del professor de la Universitat Complutense Dr. Arturo Gómez Quijano sobre com comunicar des de l'Església; de la religiosa Xiskya Valladares sobre el projecte de Imision.org; el P. Ariel Beramendi, explicant el projecte d'Intermirifica.net. També van participar amb el seu testimoni i experiències Javi Nieves, especialista radiofònic, Juan Carlos Sánchez, de la productora Contracorriente, i Agustín Fernández-Buj, de la Diòcesi de Terol, que ha estat premiada enguany amb un premi Bravo. Per part de la diòcesi d'Urgell, hi va assistir la Sra. M. Cristina Orduña, delegada de mitjans de comunicació.